

Ismael-en balada

Pello OTXOTeko

Denak itsasoratzen gara
ezezagun baten ontzian.
Zerumugaren deiadarra barneratuta dugu
eta ezbai handirik gabe
isilgordea den barne-ahotsari
men egiten diogu.
Dei nazazue Ismael, badaezpada,
egunen batean urek irensten banaute
nire izenaren berri norbaitek izan dezan.

Norberaren ibilbidean behin eta berriz
ibaiaren ur berberetan bi bider
bainatu nahi izaten dugu,
jakin gabe hiletsita dagoen gorputz gureak
horretarako denborarik izango ez duela
eta itsaso amaigabe sakonean
bukatuko dugula Leviatanaren besoetan.
Ez dago irtenbiderik,
Herioren begiek zurtasun hutsala dagite
zure bila datozenean.

Irtenbide bakarra baina
erotasunean erortzean datza.
Eskatu galdera guztien erantzuna,
eta orri bat zuriz emango dizuet,
Ahab gure Kapitainaren begiak bezala,
zuri lausotuak, lainezaz blaiturik.

Nahiago nuke ez egin
baina ez daukat beste irtenbiderik:
itsasoan murgildu edota amildu.
Zure lorratzaren aparrak dena zuritzen du,
eta hurakanaren begian
geure bizitzaren oihalak puzturik daude.
?Aurrera! Aurrera madarikatuok! ?
Ez dakigu Ahab-en eldarnioa den
ala jakinduriaren deia,
baina ezerezaren zuritasuna
geure izate tragikoaren helburu da.

Baleak irentsiko nau Herioren aldarean,
baina eskainidazu arren idaztearen doaia.
Jauna! Utzidazu otoi, iraupen ttiki baten giltza,
eta istorio latz honi amaia emango diot
azkenean John Huston bakean gera dadin.

Ilunpetan abiatzen den borondatea

Ilunpetan abiatzen den borondatea
ez da borondatea, sena baizik.
Eta senaren bidea, ilinti ñimiñoetan
argitasunezko leihoak topatzen ditu.

Heriotza ez da hain tragikoa.
Heriotzak denborapeko baldintzetan
lekutzen gaitu.
Eta lekutze honetan
denboraren errepika ezinezko jarraitasuna
etengabe jasan behar.
Eternitatezko baldintzetan
gertakariak behin eta berriz errepikatzen
kondenaturik geundeke.
Baina hasieradun eta bukaeradun ibilbide honetan
gertakari guztiak paregabeak eta bakanak dira.

Horregatik geure une gogoangarriak
eternoak dira
eta gure gureak,
oso gureak.

Argitasunezko leihoetatik, eta borondatearen bidez,
denborari une ttikiak lapurtu nahi dizkiogu,
ilinti ñimiñoen amets zipriztinak,
ezerezean lekutu ezin daitezkeen
zedarririk gabeko gogorapen liluragarriak,
ahantzuran hiletsiko ez diren uneak.

Atzo, muxu paregabeak
elkarri eragin genizkion.
Zure mingainak zapore berezia zuen.
Eta laztanetan blai eginda
gozotasunezko izara xamurrez
mela-mela eginda lokartu ginen.

Atzo, denborari,
eternitate zati ttikiak
lapurtu genizkion.

Ilunpetan abiatu zen borondatea,
sen hutsera eraldatua.
Eta senaren bidea, ilinti ñimiñoetan
argitasunezko leihoak topatzen ditu.
Eta leihoetatik, ilinti ñimiñoen amets zipriztinak
ezkilen horditasun burrunbatsua daragi:
eternitate zati ttikiak.

Handitasun zabalean eta galduan
eternitate une horiek
edozein izarra baino
ñir-ñir dizdizariagoak dira,
une labur batez
badira ere.

Maitaleen musua

Bi kandela iluntasunaren konplizitatean
bi sugar begi bietan islaturik
bi ispiluen aurrez aurreko irudi etengabea
argiaren joan etorria begirada sortuz
txinparta beroak ukimenik gabeko laztanetan
usaimenik ez duten lurrinen dastamena
soinu ororen harrabots urtua
batasuneranzko bidexidor xamurra
itzalek gantzuturiko marko doratuan
ezpain biak bateratzera doaz ...

eta maitaleen musua
euli baten hegalaldiak galarazi zuen.

Maitasuna, minaren fruitua

"Tu justificas mi existencia.

Si no te conozco, no he vivido.

Si muero sin conocerte, no muero porque no he vivido."

Luis Cernuda

Maitasuna mina da, min etsia,
negar isila darion min hautsia.
Mendeetan zehar itzalek ehoturiko
zuku gordina eta zorne uherra.
Galtzaileen liliek ernatutako
zuku hau oparoa da
munduko zokorik ilunenean.

Gaur ezagutu ditut
zuri dauden maitasun begiak
baita maitasunaren folio zuriak ere.

Maitasunarendako beharrezkoa da
denbora, denbora asko,
bokazioren bat, grina pittinkada,
ate gutxi batzuk sartzeko
eta leiho ireki ugari irteteko,
—edo behinik behin
irten ahal izateko, edonoiz—.

Bakardadetik gatoz
eta bakardaderantz goaz.
Hala ere, zaila egiten zaigun oraindik
gure bakardade hori apurtzea.

Gaua, tolestura hutsa da hitzendako.
Haizea, traba ttikia banandurik dauden maitaleentzat.
Eta mendi xirriparen jarioa,
han mendiaren puntaren puntan,
zeruak eta lurra elkartzen dituen
hari hauskor, fin eta mehea.

Luzaituidan eskua maite,
higana heltzerik ez baitinat!

Mendeetan zehar itzalek ehoturiko
zuku gordina eta zorne uherra,
garden, landu eta argia bihur dadin,
luzatuidan eskua maite!
Maitasunaren mina, min etsia,
negar isila darion min hautsia,
berriz ere zukutu nahi dinat,
fruitu iraunkor eralda dadin,
eusleku gotor atzeman ezina antzaldatu.

Azken finean,
maitasuna soilik hitzen kontua den.
Hire azalera hurbiltzeak, ordea,
unibertso berri bat aurkitzea
suposatu hunan niretzat.
Eta unibertso honetan sartzean
hire izatea zoko guztietan
barreiatuta topatu ninan,
osotasunaz gainezka galdurik
norabiderik gabe hire izate zabalean.

Luzaituidan eskua maite,
higana heltzerik ez baitinat!